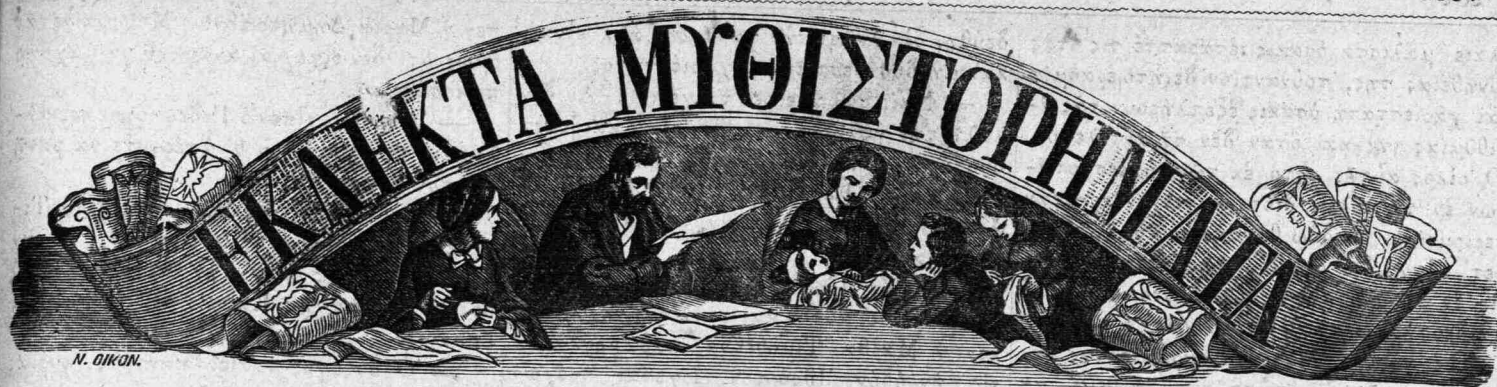

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική Ἰβάν Τουργκένιεφ, μετάφρ. **Β. ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΔΕΛΦΟΝΕΙ, ἀληθὴς ἱστορία.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Ἰβάν Τουργκένιεφ (Ivan Tourguéneff) διάσημος ῥώσος μυθιστοριογράφος ἐγεννήθη ἐν Ὀρέλ τῆς Ῥωσίας τὴν 9 Νοεμβρίου 1808. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς Μόσχαν καὶ Πετρούπολιν μετέβη πρὸς τελειοποίησιν του εἰς Βερολίνον. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του διωρίσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, τὰς δὲ ὥρας τῆς σχολῆς του ἐχρησιμοποίησε εἰς συγγραφὴν καὶ κατὰ πρῶτον τὸ κοινὸν ἐγνώρισεν αὐτὸν τῷ 1843 διὰ τῆς ἐκδόσεως συλλογῆς ποιήσεων. Μελέτη τις περὶ τῶν ἔργων τοῦ Γογόλ, ἐτέρου ῥώσου συγγραφέως, ἐπέσυρε τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τῆς Κυβερνήσεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ τῆς θέσεώς του παύσις. Τότε, τῷ 1847, μετέβη πρῶτον εἰς Γερμανίαν, εἶτα εἰς Παρίσιους, μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς Πετρούπολιν αὖθις. Γνωρίζων ἄριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἔγραψε τινὰ τῶν ἔργων του εἰς αὐτὴν, καὶ τὰ ἔργα του ταῦτα—ποιήσεις, δράματα, κωμωδία καὶ μυθιστορήματα—διακρίνονται διὰ τὴν κομψότητα τῆς ἐκφράσεως, τὸ λεπτόν καὶ ἀκριβὲς τῆς παρατηρήσεως καὶ τὴν ἡρεμὸν διεξαγωγὴν τῶν μυθιστορημάτων του, ἅτινα δὲν περιέχουσιν οὔτε ἐγκλήματα, οὔτε πολλὰ συμβάντα, τὰ πλεῖστα δὲ μετεφράσθησαν εἰς τὰς κυριωτέρας γλώσσας τῆς Ἑυρώπης. Ὁ Τουργκένιεφ οὐδεμιᾶς σχολῆς ἀκόλουθος εἶναι, τὸναντίον πάντοτε ἠκολούθησε τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεις, ἐξετάζων τὸ πλοῦσιον θέμα τῆς μελέτης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἔζησεν ἐν Γαλλίᾳ, ἐξόριστος ἐκ Ῥωσίας, ἔνθα ἀνεγδότως δι' ἄρθρων καὶ λοιπῶν συγγραφῶν ἐιργάσθη ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας ἐν Ῥωσίᾳ, καὶ ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἐκπληρούμενον τὸν πόθον του τοῦτον. Ἡ Φωλεὰ Εὐγενῶν, ἥς μετὰφρασιν ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς

σήμερον προσφέροντες τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, μεγίστην ἐντύπωσιν προὔρξεν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετρούπολει καὶ παρευθὺς ὑπερβάσα τὰ ῥωσικὰ ὅρια ἐγένετο γνωστὴ καὶ εἰς μέγιστον τῆς Ἑυρώπης μέρος, καὶ δικαίως διότι ἐν αὐτῇ μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ λεπτότητος ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ Τουργκένιεφ. Ἀγων τὸ ἐξηκοστὸν τέταρτον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἀπέδωκεν ἐν Βουζιάδ, πλησίον τῶν Παρισίων, τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1883, πάσχων ἐκ χρονίου νοσήματος. Ὁ νεκρὸς του ἐκηδεύθη μετὰ μεγάλης πομπῆς, κομισθεὶς εἰς Πετρούπολιν, εἰς ἣν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου του τῷ εἶχεν ἐπιτραπῇ νὰ ἐπανέλθῃ, ἀλλ' ἡ ἀδείας δὲν ἐπωφελήθη, διότι ἡγάπα τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπεθύμησε ν' ἀποθάνῃ ἐν αὐτῇ.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Καλιτίν, πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν ἔχων νὰ διαγῇ τὸν ἡσυχὸν ἀγροτικὸν βίον, θὰ ᾔηναι ἀνωφελὲς νὰ μεταβαίνωμεν τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Πολλὰκις ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐπόθησεν ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὠραῖόν της χωρίον Ποκρόφσκ, μὲ τὸν χεῖμαρρόν του, μὲ τὰ ἐκτεταμένα λιβάδιά του καὶ μὲ τὰς δροσερὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας του, οὐδαμῶς ὅμως ἀντέλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της, βαθέως σεβομένη τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου πείραν του. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνου, μετὰ δεκαεπταετῆ ἔγγαμον βίον, καταλιπόντος υἱὸν καὶ δύο θυγατέρας, ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ εἰς τὸν βίον τῆς πόλεως, ὥστε οὐδ' ἐσκέφατο πλέον νὰ καταλίπῃ τὸ Ο...

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Α'

Ἐπῆρχετο ἡ δύσις ὠραίας ἐαρινῆς ἡμέρας· τῇδε κἀκεῖσε μικρὰ ῥοδινὰ νέφη ἐκυμάτιζον εἰς τὸν οὐρανόν, φαινόμενα ὅτι ἐχάνοντο μᾶλλον εἰς τὸ βάθος τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ χρώματος ἢ ὅτι ἐπλανῶντο ὑπὲρ τὴν γῆν.

Ἐμπροσθεν ἀνοικτοῦ παραθύρου εὐπροσώπου οἰκίας κειμένης εἰς ἐξωτερικὴν τινα ὁδὸν τῆς πρωτευούσης τῆς διοικήσεως τοῦ Ο... — ἡ ἱστορία συμβαίνει κατὰ τὸ 1842 — δύο γυναῖκες ἐκάθηντο, ἐξ ὧν ἡ μὲν θὰ ἦτο πεντηκονταετής, ἡ δὲ ἐβδομηκονταετής. Ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μαρία Δημητριάδνα Καλιτίν, ὃ δὲ σύζυγος αὐτῆς, πρῶτον ἐπίτροπος τῆς Κυβερνήσεως, γνωστός κατὰ τὴν ἐποχὴν του ὡς ἐπιτηδεύματος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, χαρακτῆρος δὲ ἀποφασιστικοῦ καὶ τολμηροῦ καὶ φύσεως ὀξύχολου καὶ ἰσχυρογνώμονος, εἶχε πρὸ δεκαετίας ἀποθάνῃ. Εἶχεν ἀρκετὰ καλῶς ἀνατραφῇ καὶ σπουδᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ γεννηθεὶς εἰς λίαν πρόσκαιρον τάξιν, ἐνόησεν ἐνωρίτατα ὅτι ἀνάγκη ἔφασκετο νὰ λαβῇ στάδιόν τι καὶ νὰ σχηματίσῃ μικράν τινα περιουσίαν. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα εἶχεν ὑπανδρευθῇ τοῦτον ἐξ

ἔρωτος, διότι ἦτο ἀρκετὰ εὐμορφος, εὐφυὴς καὶ ἡδύνατο, ὁσάκις ᾔθελε, νὰ φαίνεται λίαν ἐράσμιος. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα — τὸ γένος Πεστῶφ — ἀπώλεσε τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, καὶ πλεῖστα ἔτη διήλθεν ἐντὸς παρθεναγωγείου τῆς Μόσχας, μεθ' ὃ εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ ἐκ κληρονομίας προελθὼν αὐτῇ χωρίον Ποκρόφσκ, πεντήκοντα βέρστια ἀπέχον τοῦ Ο... , μετὰ τῆς θείας αὐτῆς καὶ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ της, ὅστις βραδύτερον κληθεὶς εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν διετήρησε μέχρι τοῦ αἰφνιδίου αὐτοῦ θανάτου τὴν θείαν του καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς κακίστην θέσιν. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐκληρονόμησε μὲν τὸ Ποκρόφσκ, ἀλλὰ δὲν διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ. Τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Καλιτίν, κατορθώσαντος νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν της εἰς ὀλίγας ἡμέρας, τὸ Ποκρόφσκ ἀντηλλάγῃ δι' ἄλλου κτήματος, πολὺ μεγαλειότερον εἰσόδημα ἔχοντος, ἀλλὰ στερουμένου οἰκίας καὶ τέρψεως, ταῦτοχρόνως δὲ ὁ Καλιτίν ἀγοράσας οἰκίαν εἰς Ο... ἐγκατέστη ὀριστικῶς μετὰ τῆς συζύγου του. Ἐγγύς τῆς οἰκίας ἐξεστεινέτο μέγας κήπος, συνορεύων ἐξ ἐνὸς μέρους μὲ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως εὐρισκομένους ἀγρούς.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Καλιτίν, πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν ἔχων νὰ διαγῇ τὸν ἡσυχὸν ἀγροτικὸν βίον, θὰ ᾔηναι ἀνωφελὲς νὰ μεταβαίνωμεν τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πολλὰκις ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐπόθησεν ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὠραῖόν της χωρίον Ποκρόφσκ, μὲ τὸν χεῖμαρρόν του, μὲ τὰ ἐκτεταμένα λιβάδιά του καὶ μὲ τὰς δροσερὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας του, οὐδαμῶς ὅμως ἀντέλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της, βαθέως σεβομένη τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου πείραν του. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνου, μετὰ δεκαεπταετῆ ἔγγαμον βίον, καταλιπόντος υἱὸν καὶ δύο θυγατέρας, ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ εἰς τὸν βίον τῆς πόλεως, ὥστε οὐδ' ἐσκέφατο πλέον νὰ καταλίπῃ τὸ Ο...

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα κατὰ τὴν νεότητά της ἔθεωρεῖτο ὠραία ξανθή, ἐν πεντηκονταετίδι δὲ ἡλικίᾳ τὰ χαρακτηριστικά της διετήρουν ποτὶν τα θέλγητρον, καίτοι ἐγένοντο χονδροειδέστερα. Ἦτο μᾶλλον εὐαίσθητος παρὰ καλὴ καὶ ἐν ταύτῃ ἡλικίᾳ διετήρει τὰ ἐλαττώματα μαθητρίας παρθεναγωγείου· εἶχε χαρακτῆρα χαδευμένου παιδίου, ἦτο ὀξύθυμος καὶ ἐ-

κλαίει μάλιστα δάκρυς ἐτάραττέ τις τὰς συνηθείας της, τούναντίον δὲ ἦτο ἐρασμία καὶ χαριστάτη δάκρυς ἐξεπλήρουν τὰς ἐπιθυμίας της καὶ ὅταν δὲν τῇ ἀντέλεγον. Ὁ οἶκος αὐτῆς ἦτο ἐκ τῶν εὐαρεστοτάτων ἐν τῇ πόλει, διότι κατεῖχεν ἀρετὴν περιουσίαν. Αἱ δύο θυγατέρες αὐτῆς ἐβίων μετ' αὐτῆς, ὁ δὲ υἱὸς της ἐξεπαιδεύετο εἰς ἐν τῶν ἀρίστων αὐτοκρατορικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Πετροπούλεως.

Ἡ ἐγγὺς τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας καθυμένη γραῖα, ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ θεία, ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς της, μετ' ἧς ἄλλοτε ποτε διήλθε μονήρη τινὰ ἔτη ἐν Ποκρόφσκ, καλουμένη Μάρθα Τιμοθέβνα Πεστώφ. Ἐθεωρεῖτο παράξενος γυνή, ἀνεξαρτήτου πνεύματος, λέγουσα εἰς ἕκαστον κατὰ πρόσωπον τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ γλισχροτάτων πόρων διοργανίζουσα τὸν βίον της τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι κατέχει μεγίστην περιουσίαν. Ἐξ ὅλης καρδίας ἐμίσει τὸν μακαρίτην Καλιτίν, ὅτε δὲ ἡ ἀνεψιὰ της ὑπανδρεύθη τοῦτον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ μικρὸν χωρίον της, ἐν ᾧ ἔζησεν ἐπὶ δεκαετίαν ἐν καλύβῃ σχεδόν. Εἰς τὴν ἀνεψιάν της ἐνέπνευε φόβον βραχύσωμοιούσα, ὅζεταν τὴν βίαν ἔχουσα καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, ὧν ἡ λάμψις διετηρήθη καὶ κατὰ τὰ γηραιά της ἔτη, ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐβάδιζε ταχέως καὶ εὐθυτενῆς καὶ ὠμίλει εὐδιακρίτως καὶ ταχέως δι' ὅζυτάτης καὶ εὐήχου φωνῆς. Πάντοτε δ' ἐφόρει λευκὸν σκούφον καὶ λευκὸν ἐπώμιον.

— Τί ἔχεις κόρη μου; ἠρώτησεν αἰφνης τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν. Διατί στεναίξεις τοιοῦτοτρόπως;

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ ἀνεψιὰ. Τί ὥραϊα νέρη!

— Τὰ λυπεῖσαι, αἰ;

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα οὐδὲν ἀπήντησε.

— Διατί ὁ Γεδεωνόφσκις δὲν ἔρχεται; ἐπιθύρυσεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, κινῶσα ταχέως τὰς μακρὰς βελόνας της, διότι ἐπλεξε μέγα μάλλινον ἐπώμιον. Θὰ ἐστὲν αὖτε μαζὶ σου ἢ μάλλον θὰ ἔλεγε κάμμιν ἀνοησίαν.

— Πόσον εἰσθε αὐστηρὰ πρὸς αὐτόν! Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς εἶναι ἀξιοσέβαστος ἀνὴρ.

— Ἀξιοσέβαστος! ἐπανέλαβε δι' ἐπιπληκτικῶν τόνου ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα.

— Πόσον ἦτο ἀφοσιωμένος πρὸς τὸν μακαρίτην σύζυγόν μου! εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ σκερθῶ χωρὶς νὰ συγκινηθῶ.

— Ὡρατον θὰ ἦτο ἂν ἐφέρετο ἄλλῳ! Ὁ σύζυγός σου τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βορβόρου, ἐμυρμούρισεν ἡ γραῖα.

Καὶ ἡ κίνησις τῶν βελόνων ἐπεταχύνθη.

— Φαίνεται τόσον ταπεινός! ἐξηκολούθησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι κατὰλευκος καὶ ὅμως δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του πρὸς διὰ νὰ εἴπῃ ψεῦδη καὶ φλυαρίας. Καὶ εἶναι σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας! Ἀλλὰ καὶ τί εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ υἱὸν ἱερέως;

— Καὶ ποῖός εἶναι ἀναμάρτητος, θεία μου; Συμφωνῶ ὅτι ἔχει αὐτὴν τὴν ἀδυσκία. Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς δὲν ἐξεπα-

δέυθη, δὲν λαλεῖ τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' εἶναι καὶ μὴ δυσαρτεστῆθε, χαριέστατος.

— Ναί, σοῦ γλείφει τὰ χέρια! Ἄν δὲν λαλῇ τὴν γαλλικὴν. . . δὲν εἶναι καὶ μέγα δυστύχημα. . . Καὶ ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ. Προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἤξευρε καμμίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ νὰ λέγῃ ἀλήθειαν.

— Καλὰ. Ἰδοὺ τον, ἔρχεται! μόλις ὀμιλήσῃ τις δι' αὐτόν καὶ φαίνεται, προσέθηκεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, παρατηρήσασα εἰς τὴν ὁδόν. Ἰδοὺ τον, ἔρχεται τρέχων ὁ χαριέστατος ἀνθρωπὸς σου! Τί ὑψηλὸς ποὺ εἶναι, ὡς λελέκι!

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα διηυθέτησε τὴν κόμην της, ἡ δὲ θεία της τὴν ἐθεώρησεν εἰρωνικῶς.

— Τί ἔχεις, φιλάττη μου; Μήπως κάμμιν ἄσπρην τρίχα; Πρέπει νὰ μαλώσῃς τὴν Πελαγίαν σου, δὲν βλέπει καλὰ.

— Πάντοτε ἡ ἰδία εἰσθε, θεία μου, ἐπιθύρυσεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα μετὰ πείσματος.

Καὶ ἤρξατο νὰ πλήττῃ διὰ τῶν δακτύλων της τὸν βραχίονα τοῦ θρονίου.

— Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς Γεδεωνόφσκις! ἀνήγγειλε δι' ὅζεας φωνῆς νεκρὸς ἐρυθροπάρσιος κοζάκος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν θύραν.

Β'

Καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φορῶν καθαρὰν ἐπιγονατίδα, βραχεῖαν ὀλίγον περισκελίδα, χειρίδας ἐκ δέρματος ἐλάφου λευκοφαίου χρώματος καὶ δύο λαίμοδέτας, τὸν μὲν μελανὸν ἄνωθεν, τὸν δὲ κάτωθεν. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ ἐνέφανε τὴν εὐπρέπειαν, ἀπὸ τοῦ εὐαρέστου προσώπου του καὶ τῶν ἐκ τῶν κροτάφων λειῶν μαλλίων του μέχρι τῶν ἀνευ τακουνίου ὑποδημάτων του ἅτινα δὲν ἔτριζον ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ποδός. Χαιρετίσας κατ' ἀρχὰς τὴν οἰκοδέσποιαν καὶ εἶτα τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, ἐξέβαλε βραδέως τὰ χειρόκτια του καὶ πλησιάσας τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν ἡσπασθη δις μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα αὐτῆς, μετ' ὃ ἐκάθησεν ἄνευ σπουδῆς εἰς θρόνον, μεδιῶν καὶ τριβῶν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐλισάβετ εἶναι καλὰ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Εἶναι εἰς τὸν κῆπον.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐλένη;

— Ἡ Λενότσκα εἶν' ἐπίσης εἰς τὸν κῆπον. Κεὶ τί νέα;

— Ὡ! παράδοξα νέα. . . Ὁ Λαβρέτσκις Φέδωρ Ἰβάνοβιτς ἦλθεν.

— Ὁ Φέδιας! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Θὰ ἀστείουσαι, ἀγαπητέ μου.

— Ποσῶς, κυρία, διότι τὸν εἶδα.

— Δὲν εἶναι ἀπόδειξις αὐτό.

— Εἶναι πολὺ καλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεδεωνόφσκις, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν παρατήρησιν τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας. Οἱ ὧμοί του ἐγένοντο πλατύτεροι καὶ αἱ παρειαὶ του ἔχουσι περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε χρῶμα.

— Πῶς! ἔγεινεν ἀκόμη παχύτερος; εἰ-

πεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχε καὶ ἀνάγκην νὰ παχύνῃ περισσότερο.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Γεδεωνόφσκις, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θ' ἀπέφυγε νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ διατί; διέκοψεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Τί τρέλλαν λέγετε αὐτοῦ; Ὅταν ἔρχεται κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγῃ; Καὶ εἰς τί, παρακαλῶ, ἔπαισεν;

— Ὁ σύζυγός πταίει πάντοτε, κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἴπω, ὅταν ἡ γυναῖκά του δὲν φέρεται καλὰ.

— Ὅμιλετε τοιοῦτοτρόπως, κύριε, διότι οὐδέποτε ἐνυμφεύθητε.

Ὁ Γεδεωνόφσκις ἐμειδίασε μειδίαμα ἐστενοχωρημένον.

— Συγχωρήσατε τὴν περιέργειάν μου, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, διὰ ποῖον προορίζετε τὸ ὥραϊον αὐτὸ ἐπωμίδιον;

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤγειρεν ἀποτόμως τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' αὐτοῦ.

— Εἶναι προωρισμένον, ἀπεκρίθη, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος οὐδέποτε φλυαρεῖ, ὁ ὁποῖος δὲν καταφεύγει ποτὲ εἰς τὴν πονηρίαν καὶ δὲν ἐπινοεῖ τίποτε εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἄγνοῶ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἀνθρωπος. Γνωρίζω ὅτι ὁ Φέδιας ἔκαμε τὸ λάθος νὰ χαϊδεύσῃ πολὺ τὴν γυναῖκά του, ἄλλως τε ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἐξ ἔρωτος γάμους κένεν καλὸν δὲν παράγεται, προσέθηκεν ἡ γραῖα ρίπτουσα πλάγιον βλέμμα πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν. Τώρα δέ, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ἐγειρομένη, εἰμπορεῖτε ν' ἀκονίσῃτε τὰ δόντια σας εἰς ὅποιον θέλητε, καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν ἀκόμη. — ἐγὼ φεύγω, μὴ ἐνοχλεῖσθε.

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἀπεμακρύνθη.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἐπιθύρυσεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θείαν της, πάντοτε ἡ ἰδία.

— Τί τὰ θέλετε; Εἰς τὴν ἡλικίαν της! . . . παρατήρησεν ὁ Γεδεωνόφσκις. Εἶδατε ὅτι ὠμίλησε περὶ πονηρίας, ἀλλὰ τίς εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν καταφεύγει εἰς τὴν πονηρίαν; . . . Τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο ὁ αἰὼν. — Εἰς φίλος μου, πολὺ ἀξιοσέβαστος ἀνθρωπος καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς, ἔλεγεν: «Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ ὄρις διὰ νὰ λάβῃ ἓνα σπόρον κέγχρου πλησιάζει πλαγίως καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀρπάσῃ διὰ πονηρίας.» Καὶ ὅτε σὰς παρατηρῶ, κυρία, βλέπω ἐν ὑμῖν ἀληθῶς ἀγγελικὴν φύσιν. Ἀφήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀσπασθῶ τὴν χιονώδη χεῖρά σας.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα μειδιάσασα ἐλαφρῶς ἔτεινε πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκιον τὴν στοργικὴν χεῖρά της, διπλόνουσα ἐπιχαρίτως τὸν μικρὸν δάκτυλον, καὶ ἐφ' ἧς ἐκεῖνος ἀπέθηκεν ἀσπασμόν, ἐν ᾧ αὐτὴ πλησιάσασα τὸ θρόνιον της εἰς τὸ ἰδικόν του τὸν ἥρωτα χαμηλοφώνως, κλίνας ἐλαφρῶς.

— Λοιπὸν τὸν εἶδατε; Καὶ ἡ ὑγεία του πραγματικῶς εἶναι καλὴ; Δὲν φαίνεται λυπημένος;

— Ναί, εἶναι εὐθυμὸς καὶ πολὺ καλὰ,

ἀπεκρίθη διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ὁ Γεδεωνόφσκης

— Δὲν ἤκούσατε ποῦ εἶν' ἡ σύζυγός του;

— Ἐσχάτως ἦτο εἰς Παρισίους, τώρα ὅμως μανθάνω ὅτι μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν.

— Φρικώδης πράγματι εἶναι ἡ θέσις τοῦ Φέδια καὶ ἀπορῶ πῶς τὴν ὑποφέρει. Καθεὶς ἀληθῶς ἔχει τὰς δυστυχίας του, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἰμφορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ συμβάν του διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Γεδεωνόφσκης ἐστέναζε.

— Ναί, ναί, λέγουν ὅτι ἔβλεπε πολλοὺς καλλιτέχνους καὶ νέους πολυτελῶς διάγοντας. Ἐχασε πᾶσαν αἰδῶ.

— Κρίμα, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, ὡς συγγενὴς λυπούμαι πολὺ, διότι εἰξεύρετε, Σέργις Πέτροβιτς, ὁ Φέδιας εἶναι ἀνεψιός μου.

— Βέβαια, τὸ εἰξεύρω. Πῶς θέλετε ν' ἀγνοῶ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τὴν οἰογένειάν σας; Εἶναι δυνατόν;

— Θὰ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς; τί λέγεις;

— Ναί, πιστεύω. Ἄλλως τε, λέγουν ὅτι προτίθεται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀχ! Σέργις Πέτροβιτς, Σέργις Πέτροβιτς, ὅταν συλλογίζωμαι... τί ἀναγκαῖον ποῦ εἶναι νὰ φερώμεθα, αἱ γυναῖκες, φρονίμως.

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν ὁμοιάζουν, Μαρία Δημητρίεβνα. Ὑπάρχουσι δυστυχῶς τινὲς αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπιπόλαιον χαρακτήρα... καὶ ἔπειτα ἡ ἡλικία... Ἄλλως τε δὲν ἔλαβον ὅλαι κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν ὑγιεῖς ἀρχάς.

Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τετράγωνον κυανοῦν ρινόμακτρον ἤρξατο νὰ ἐκτυλίσῃ τοῦτο.

— Βεβαίως ὑπάρχουν τοιαῦται γυναῖκες.

Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ ρινόμακτρον του.

— Γενικῶς ὅμως, ἂν θεωρήσῃ τις... δηλὰ δὴ... Φοβερὰ κόνις ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν... συνεπέρανεν.

— Μαμά, μαμά! ἀνέκραξεν εἰσελθούσα ταχέως ἐνδεκαετής περίπου ὠραία παιδίσκη, ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς ἔρχεται μὲ τ' ἄλλο.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἡγέρθη, ὡς καὶ ὁ Σέργιος Πέτροβιτς χαιρετίσας.

— Τὰ ταπεινὰ σέβη μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐλένην, ἐψιθύρουν.

Καὶ ἐκ διακρίσεως ἀποσυρθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν, ἤρξατο ν' ἀπομύττῃ τὴν μακρὰν καὶ κανονικὴν ρινὰ του.

— Τί ὠραῖο ἄλλο ποῦ ἔχει! ἐξηκολούθησεν ἡ παιδίσκη. Ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μικρὰ θύρα καὶ εἶπεν εἰς τὴν Ἐλίαν καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Κρότος ὀπλῆς ἵππου ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ κομψὸς ἵππεὺς ὠραίου καστανόχρους ἵππου ἐφάνη εἰς τὴν ὁδόν, σταματήσας πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Γ'

— Καλημέρα, Μαρία Δημητρίεβνα! ἀ-

νέκραξεν ὁ ἵππεὺς δι' εὐήχου καὶ εὐαρέστου φωνῆς. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ νέα ἄγορά μου;

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἀχ! τί ὠραῖος ἵππος! εἶπε, πόθεν τὸν ἡγοράσατε, Βλαδίμηρε;

— Ἀπὸ τὸν ἐφοδιαστὴν τῶν ἵππων τοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ μοῦ ἐπῆρε πολὺ ἀκριβὰ, ὁ ληστής!

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ὁρλάνδος!... Ἀλλὰ δὲν μοι ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ θὰ τὸ ἀλλάξω...

— Ε! λοιπόν, ε! λοιπόν, ἀγόρι μου! Αἰωνίως εὐρίσκεται εἰς κίνησιν!

Ὁ ἵππος ἐχρεμέτιζε καὶ ἔσειε τοὺς ἀφρίζοντας μνηκτῆράς του.

— Λενότσκα, χάδευσέ τον... Μὴ φοβῆσαι...

Ἡ παιδίσκη ἐμήκυνε τὴν χεῖρα ἐκτὸς τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ὁ Ὁρλάνδος ὀρθωθείς αἰφνιδίως παρεμέρισεν. Ὁ ἵππεὺς ὅμως δὲν τὰ ἔχασεν, ἀλλ' ἔθλιψε διὰ τῶν γονάτων του τὸν ἵππον καὶ τῷ κατέφερε κτύπημα διὰ τοῦ μαστιγίου ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ἐναντίον δὲ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ κατάρθρωσε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ὑπὸ τὸ παράθυρον.

— Προσέξτε! προσέξτε! ἐπανέλαβανεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

— Λενότσκα, χάδευσέ τον, ἐπανελάβεν ὁ ἵππεὺς, διότι οὐδέποτε θὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει.

Ἡ κοραίς ἔτεινεν αὖθις τὴν χεῖρά της καὶ ἤγγισε δειλῶς τοὺς φρικιδῶντας μυκτῆρας τοῦ Ὁρλάνδου, ἀνασκιρτώντος καὶ κατατρώγοντος τὸν χαλινόν του.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, τώρα δὲ καταβῆτε καὶ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ ἵππεὺς ἔστρεψεν ἀποτόμως τὸν ἵππον του, ὃν ἐκέντησε διὰ τῶν πτερνιστῆρων καὶ διελθὼν τὴν ὁδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, μετὰ ἐν δὲ λεπτὸν εἰσῆρχετο καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν κραδαίνων τὸ μαστίγιόν του. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἑτέρας θύρας, ἐφαίνετο ὑψηλὴ, εὐστροφος καὶ μὲ ὠραίαν μέλαιναν κόμην νεανίς. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ Ἐλίνα, ἡ δεκαενναετής πρεσβυτέρα θυγάτηρ τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας.

Δ'

Ὁ νέος, ὃν ἐπαρουσιάσαμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην, ὀνομάζετο Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς Πάνχιν, ἦτο ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Ὁ... μετ' ἐπισήμου ἐντολῆς, εὐρίσκετο δὲ ἐν διαθεσιμότητι παρὰ τῷ διοικητῇ, τῷ στρατηγῷ Ζώνενβεργ, οὗτινος ἦτο ἀπομεμακρυσμένος συγγενής.

Ὁ πατήρ τοῦ Πάνχιν, λοχαγὸς δευτέρου τάξεως ἐν ἀποστρατεῖᾳ, ἦτο γνωστότατος ὡς χαρτοπαίκτης, μὲ χαύνους ὀφθαλμούς, μὲ ἀποκαμωμένον πρόσωπον καὶ μὲ τὰ χεῖλη συστελλόμενα ὑπὸ νευρικῆς ἔξεως· συνεχωρτίζετο δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του μὲ ἀνθρώπους κατέχοντας ἀνώτερα ἀξιώματα, ἐσύχναζε

τὰς ἀγγλικὰς λέσχας ἀμφοτέρων τῶν πρωτευουσῶν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνὴρ ἐπιδέξιος, εὐάρεστος καὶ εὐθυμὸς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ βασιζήται τις. Παρὰ τὴν ἐπιδεξιότητά αὐτοῦ, πάντοτε ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ εὐρίσκετο εἰς δυσάρεστον θέσιν καὶ εἰς τὸν υἱὸν του κατέλιπε μετρίαν καὶ περίπλοκον περιουσίαν. Ἐφρόντισεν ὅμως νὰ δώσῃ ἰδιαιτέραν ἀγωγὴν εἰς τὸν υἱὸν του· ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς ὠμίλει ἀριστα τὴν γαλλικὴν, καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ κακῶς τὴν γερμανικὴν. Ἀπὸ τῆς δεκαπενταετοῦς ἡλικίας αὐτοῦ ἐγνώρισεν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, πῶς νὰ εἰσέρχεται εἰς αἰθουσας, νὰ ἔχῃ ἀνετα τὰ κινήματά του καὶ ν' ἀναχωρῇ ἐν καιρῷ δέοντι. Ὁ πατήρ του τὸν ἐσχέτισε μετὰ πολλῶν, καὶ οὐδέποτε παρημέλει περιστάσιν τινὰ ἵνα ἐπαινέσῃ τὸν υἱὸν του πρὸς σπουδαίον τι πρόσωπον. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βλαδίμηρος, κατὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοιτήσιν του, ἐγνωρίσθη μὲ πλείστους νέους ὑψηλῆς περιωπῆς· εἰσῆλθῃ εἰς τοὺς καλλιτέρους οἴκους, πανταχοῦ δ' ἐγίνετο δεκτὸς μετ' εὐχαριστήσεως, διότι εἶχεν εὐάρεστον μορφήν, ἦτο εὐθυμὸς, ὑγιὴς πάντοτε, πρόθυμος εἰς ὅλα, φερόμενος μετὰ σεβασμοῦ ὅπου ἦτο ἀνάγκη, ἀλαζῶν ὅταν ἠδύνατο, φίλος ἀριστος, τέλος νέος καθ' ὅλα τέλειος. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ἠνέφγη ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἐγνώρισε τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἐπιστήμης τοῦ κόσμου, ἐσέβετο τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ἐμερίμνα περὶ ματαιοσκόλων ἀντικειμένων σοβαρῶς καὶ μετ' εἰρωνείας μάλιστα καὶ ὑπεκρίνετο ὅτι ἐξετίμα τὰ σπουδαῖα ὡς μάταια· ἐχόρευε θαυμασίως καὶ ἐνεδύετο κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθος. Ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ ἐκτήσατο τὴν ὑπόληψιν τοῦ μάλλον ἀξιαγαπήτου καὶ ἐπιδεξιωτάτου τῶν ἀνδρῶν τῆς Περτρούλεως. Πράγματι δὲ ὁ Πάνχιν ἦτο ἐπιδεξιωτάτος ὅσον καὶ ὁ πατήρ του, ἀλλὰ κατέχων καὶ πλείστα προτερήματα. Τὰ πάντα ἐπετύγχανεν· ἦδε λίαν εὐαρέστως, ἰχνογράφει ἐπιδεξίως, ἐποίει στίχους καὶ εἰς παράστασιν κωμωδιῶν ἐπετύγχανεν εἰς τὰ μέρη του. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἐτῶν κατεῖχεν ἀνώτατον βαθμόν. Βασιζόμενος λίαν ἐφ' ἐκυτοῦ, ἐπὶ τοῦ πνεύματός του καὶ ἐπὶ τοῦ διορατικοῦ του ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς τριβῆς τῆς ζωῆς μετ' ἀσφαλείας καὶ πάσῃ δυνάμει, ὁ δὲ βίος του ἔρρεεν εὐθυμὸς καὶ ἀνευ προσκόμματος. Ὡν συνειθισμένος νὰ ἀρέσκῃ εἰς πάντας, εἰς γέροντας καὶ νέους, ἐκολακεύετο πιστεύων ὅτι ἐγνώριζε τοὺς ἀνδρας καὶ καλλίτερον ἐτιμᾷς γυναῖκας, διότι ἰδιαιτέρως εἶχε μελετήσῃ τὰς ἀδυναμίας αὐτῶν. Ὡς ἀνθρώπος φιλῶν τὴν καλλιτεχνίαν, ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ποιητής, ἐνθουσιῶδης καὶ διὰ τοῦτο ἦτο τολμηρότερος, εἶχε σχέσεις ἐκτεταμένας καὶ ἐφέρετο ἐλευθερίως πῶς εἰς τὰς κοινωνίας του σχέσεις. Κατὰ βάθος ὅμως ἦτο ψυχρὸς καὶ πανούργος καὶ πάντοτε οἱ φαιοὶ καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του παρετήρουν πᾶ πάντα, οὐδέποτε δὲ παρεσύρετο ὑπὸ αἰουδήποτε πάθους. Προσθέσωμεν ὅμως, πρὸς τιμὴν του, ὅτι οὐδέποτε ἐκαυχᾶτο διὰ τὰς

κατακτήσεις του. Εὐθὺς ἄμα τῇ ἀφίξει του εἰς Ο. . . εἰσῆχθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας Δημητριάδου καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο λίαν οἰκιακός. Ἡ Μαρία Δημητριάδου ἐτρελλαίνεται δι' αὐτόν.

Ὁ Πάνχιν ἐχαιρέτισεν ἐπιχαρίτως τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενα πρόσωπα, ἐθλίψε τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας Δημητριάδου καὶ τῆς Ἐλισάβετ Μιχαηλόβου, ἐπληξεν ἐλαφρῶς τὸν Γεδεωνόφσκην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ εἶτα ἡσπασθὴ τὴν Λενότσκα εἰς τὸ μέτωπον.

— Δὲν φοβεῖσθε νὰ ἱππεύητε τόσον ἀγριον ἄλογον; ἠρώτησεν αὐτόν ἡ Μαρία Δημητριάδου.

— Τοῦναντίον, εἶναι πολὺ ἥμερον. Θέλετε νὰ μάθητε τί φοβοῦμαι; Τὸ νὰ παίζω κατὰ προτίμησιν μὲ τὸν Πέτροβιτς· χθές, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Βελενιτζίου, μ' ἐγύμνωσε καθ' ὁλοκληρίαν.

Οὗτος ἐγέλασε καὶ ὁ γέλως του ἦτο ἀνάμικτος πονηρίας καὶ χαμερπείας. Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς ἤθελε νὰ ἦναι φίλος τοῦ νεαροῦ καὶ κομποῦ ὑπαλλήλου τῆς Πετροπόλεως, εὐνοούμενου τοῦ διοικητοῦ. Εἰς τὰς μετὰ τῆς Μαρίας Δημητριάδου συνδιαλέξεις του ὑπνίστατο πάντοτε τὰ ἀξιοσημείωτα πλεονεκτήματα τοῦ Πάνχιν.

— Πῶς θέλετε, ἔλεγε, νὰ μὴ τὸν ἐπαινῶ; Ἀγαπᾶται πολὺ ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας, εἶναι ὑπάλληλος ἀριστος καὶ καταδεκτικώτατος.

Ἄλλως τε καὶ ἐν Πετροπόλει ὁ Πάνχιν εἶχε φήμην νοήμονος ὑπαλλήλου. Ἐθεώρει τὴν ἐργασίαν ὡς τι ἐπιπόλαιον, ὡς ἀρμόζει εἰς πάντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον, μὴ δίδοντα μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἦτο ἐπιμελής καὶ οἱ προϊστάμενοί ἀγαπῶσι τοιοῦτους ὑφισταμένους. Αὐτὸς δὲ δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι διὰ περισσοτέρας θελήσεως πιθανὸν νὰ ἐγίνετο ἡμέραν τινὰ ὑπουργός.

— Εἶπατε ὅτι σὰς ἐκέρδησα, ἐψιθύρισεν ὁ Γεδεωνόφσκης. Τὴν παρελθούσαν ὅμως ἐβδομάδα δὲν μ' ἐκερδήσατε δώδεκα ρούβλια; Καὶ τὴν . . .

— Ἀ! τὸν ἀπιστον! διέκοψεν ὁ Πάνχιν μετ' ἐπιχαρίτου ἀδιαφορίας, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλαφρῶς περιφρονήσεως.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ πλεονα πρὸς ἐκεῖνον προσοχὴν ἐπλησίασε τὴν Ἐλίξαν.

— Δὲν εἰμύρεσα νὰ εὕρω τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ὁβερῶν, τῇ εἶπεν. Ἡ κυρία Βελενιτζίου ἐκαυχῆθη ὅτι εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁλόκληρον τὴν κλασικὴν μουσικὴν, πράγματι ὅμως οὐδὲν ἔχει, ἐκτὸς τινῶν πολλῶν καὶ στροβίλων. Ἐγγραψά ὅμως εἰς Μόσχαν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ ἔχητε τὴν εἰσαγωγὴν. Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησε, χθές ἔκαμα νέον ᾄσμα, τοῦ ὁποίου οἱ στίχοι εἶναι ἰδικοί μου ἐπίσης. Θέλετε νὰ σὰς τοὺς ψᾶλω; Δὲν εἰξεύρω καὶ καλὰ τί ἐντύπωσιν κάμουν. Εἰς τὴν κυρίαν Βελενιτζίου ἤρresεν, ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτῆς εἶναι ἀσήμαντος καὶ ἐπιθυμῶ τὴν ἰδικήν σας. Πιστεύω ὅμως ὅτι προτιμότερον νὰ ψᾶλω ἀργότερον.

— Διατί ἀργότερον καὶ ὄχι τώρα; παρετήρησεν ἡ Μαρία Δημητριάδου.

— Ὑπακούω, εἶπεν ὁ Πάνχιν μειδιῶν γλυκὺ καὶ ἥμερον μειδιάμα.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἔδραν καὶ ἐκάθησεν, ἀφ' οὗ δὲ προανέκρουσεν ἔψαλε, τονίζων διακριτικῶς ἐκάστην λέξιν, τὸ ἐξῆς ᾄσμα:

Ὅτε ἐσπέρας ἔρχεται καὶ πλημμυρεῖ ἡ Σελήνη
Δι' αἰγλῆς τὰ πεῖρα τὰ ὑγρά
Βλέπεις ἐπὶ τοῦ κύματος δειλὴ νὰ τρεμοσβύνη
ἀκτὶς τις ἀργυρά.

Ὅμοιος καὶ ὁ ἔρως μου, Ὡκεανὸς εὐρύς
Ὅπου ἐκ λύπης ἡ ψυχὴ μου φρίσσει
Ν' ἀνταναλᾷ τὸ βλέμμα σου τὸ μάγον θεωρεῖς
Ἐν φλογεραῖς ἀκτίσι.

Καὶ σὺ λευκῇ, ὡς τῆς νυκτὸς τὸ ἄστρον καὶ ψυχρῇ
Γελᾷς πρὸ τῆς τραθείας μου καρδίας
Καὶ βλέπεις οἱμοὶ! ἀπαθὴς τὸ φᾶσμα νὰ περᾷ
Φευγούσης εὐτυχίας.

Ὁ Πάνχιν ἔψαλε τὴν δευτέραν στροφὴν μετὰ δυνάμεως καὶ ἐκφράσεως ὅπως ἰδιαιτέρας. Ἡ συμπαρακολούθησις τοῦ κλειδοκύμβαλου ἦτο συγκεχυμένος ψίθυρος, ὁμοιος τοῦ τῶν κυμάτων. Μετὰ τὰς λέξεις

Ὅπου ἐκ λύπης ἡ ψυχὴ μου φρίσσει,

ἐστέναξεν ἐλαφρῶς, ἡμιέκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατεβίβασε τὴν φωνὴν εἰς χαμηλότερον τόνον. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Ἐλίξα ἐπήνεσε τὸ πρῶμα, ἡ δὲ Μαρία Δημητριάδου εἶπεν·

— Εἶναι ἐξαίσιον!

Ὁ δὲ Γεδεωνόφσκης ἀνέκραξεν·

— Ἀριστοτέχνημα. Καὶ οἱ στίχοι καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι θαυμάσιοι.

Ἡ Λενότσκα ἐθεώρει τὸν νεανίαν μετὰ παιδικοῦ σεβασμοῦ. Ἐνὶ λόγῳ ἅπαντες οἱ περὶστρέμενοι νῆχαιριστῆθησαν ἐξ ἴσου ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ νεαροῦ ἐρασιτέχον· ἀλλ' ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ἵστατο ἀνὴρ γέρον ἤδη, ὅστις εἶχεν εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του, ἐσκυμμένου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὤμων του, τὸ ᾄσμα τοῦ Πάνχιν, ὅπερ ἦτο κάλλιστον ἄλλως τε, οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν προὔξεν. Ἀκούσας ἐπ' ὀλίγον, ἐξεσκόνισε τὰ ὑποδήματά του διὰ τινος μανδουλίου ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, συνωφρῶθη, ἐδῆξε τὰ χεῖλη του σκυθρωπός, ἔκυψε, πλέον παρ' ὅσον ἦτο, τὴν βράχιν του, ἐκ φύσεως κεκυρτωμένην, καὶ εἰσῆλθε βραδέως εἰς τὴν αἶθουσαν.

— Ἀ! Χριστόφορε Φεδωρόβιτς, καλησπέρα! ἀνέκραξεν ὁ Πάνχιν ἐγερθεὶς ταχέως ἀπὸ τῆς ἔδρας αὐτοῦ. Ἄν ἤξευρα ὅτι ἦσθε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ ψᾶλω τὸ ᾄσμα μου, διότι εἰξεύρω ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἐλαφρὰν μουσικὴν.

— Δὲν ἤκουσα, ἀπεκρίθη κακῶς προφύρων τὴν ρωσικὴν ὁ εἰσελθών.

Καὶ χαιρετίσας ἅπαντας ἔστη μετὰ τινος στενοχωρίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

— Ἦλθατε διὰ νὰ παραδώσῃτε μάθημα εἰς τὴν Ἐλίξαν, κύριε Λέμ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Δημητριάδου.

— Ὅχι εἰς τὴν δεσποινίδα Ἐλίξαν, ἀλλ' εἰς τὴν δεσποινίδα Ἐλένην.

— Ἀ! καλὰ. Θαυμάσια. Λενότσκα, πῆγαινε λοιπὸν ἐπάνω μὲ τὸν κύριον Λέμ.

Ὁ γέρον ἠκολούθει ἤδη τὴν νεανίδα, ὅτε ὁ Πάνχιν τὸν ἐσταμάτησε.

— Μετὰ τὸ μάθημα μὴ φύγητε εὐθὺς, Χριστόφορε Φεδωρόβιτς, εἶπεν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ κρούσωμεν, ἡ δεσποινὶς Ἐλίξα καὶ ἐγώ, μίαν sonáta τοῦ Βετόβεν μὲ τέσσαρας χεῖρας.

Ὁ γέρον ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς δυσδι-ακρίτους, ἐν ᾧ ὁ Πάνχιν ἐξηκολούθησε γερμανιστί, μετὰ κακίστης προφορᾶς.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλίξα μοι ἔδειξε τὴν εὐφῶ ᾠδὴν τὴν ὁποίαν ἀφιερῶσατε πρὸς αὐτήν. Εἶναι ὠραιότατη! Παρακαλῶ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι δὲν εἰξεύρω νὰ ἐκτιμῶ τὴν σοβαρὰν μουσικὴν, τοῦναντίον. Εἶναι πληκτικὴ ἐνίοτε ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπωφελής.

Ὁ γέρον ἠρρυθρίσας μέχρι τῶν ὠτων, ἐθεώρησε λαθραίως τὴν Ἐλίξαν καὶ ἐξῆλθε ταχέως τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μαρία Δημητριάδου παρεκάλεσε τὸν Πάνχιν νὰ ψᾶλῃ αὖθις τὸ ᾄσμα του, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ προσβάλλῃ τὰ ὦτα τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ καὶ προέτεινεν εἰς τὴν Ἐλίξαν ν' ἀρχίσωσι τὴν sonáta τοῦ Βετόβεν. Ἀκούσας ταῦτα ἡ Μαρία Δημητριάδου ἐστέναξε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γεδεωνόφσκην νὰ καμῇ μετ' αὐτῆς ἓνα γύρον εἰς τὸν κῆπον.

— Ἐπιθυμῶ, τῷ εἶπε, νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀκόμη τί φρονεῖτε περὶ τοῦ δυστυχοῦς Θεοδώρου μας.

Ὁ Γεδεωνόφσκης ἐμειδίασεν εὐάρεστον μειδιάμα, ἐχαιρέτισεν, ἔλαβε διὰ δύω δακτύλων τὸν πῖλόν του, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιμελῶς θέσῃ τὰ χειρόκτιά του καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς Μαρίας Δημητριάδου. Ὁ Πάνχιν καὶ ἡ Ἐλίξα ἔμειναν μόνοι εἰς τὴν αἶθουσαν. Ἡ νεανὶς φέρασσε τὴν sonáta τὴν ἠνέφξε καὶ ἀμφοτέροι ἐκάθησαν σιγῶντες ἔμπροσθεν τοῦ κλειδοκύμβαλου. Ἐκ τοῦ ἀνω ὀρόφου ἠκούοντο ἀσθενεῖς ἦχοι τῶν ἐπιταφωνίων οὓς ἔκρουον οἱ ἀπειροὶ τῆς μικρᾶς Ἐλένης δάκτυλοι.

Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, μὲ τὸ ἀγριον καὶ ἀμφίβολον ἐξωτερικόν του, ὁ γέρον ὑπηρετῆς ὡπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Ε! δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπόν; καλὲ μου Μωκλέρ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, προχωρήσας βήματα τινα καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του.

— Μπα! ὁ ἀδελφὸς Θεόδωρος! ἐψιθύρισεν ὁ ὑπηρετῆς ἐκπληκτος.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, φίλε μου.

— Καὶ πῶς; . . . στρατιώτης;

— Ναί, ἰδιοτροπία . . . Ὁ Ὀλιβιέρους εἶν' ἐδῶ;

— Βεβαίως.

— Τί κάμνει;

— Εἶνε καλλιτέρᾳ.